

Som det fremgår heraf, viste det sig efter nærmere gennemgang af de retlige rammer for statsadvokatens undersøgelse, at der kunne være spørgsmål i sagen, som ikke kunne forventes fuldt ud belyst ved statsadvokatens undersøgelse, og at der kunne opstå en række inhabilitetsspørgsmål i forbindelse med undersøgelsen.

Hertil kom, at de undersøgelser, som sagen gav anledning til, ville berøre så mange ledende personer inden for politi og anklagemyndighed, at det vanskeligt kunne forventes, at der i offentligheden ville være den nødvendige tillid til en statsadvokatundersøgelse. På den baggrund besluttede jeg, at der efter loven om undersøgelseskommissioner skulle nedsættes en uvildig kommission til undersøgelse af Dan Lyngesagen.

Søren Søndergaard (EL):

Tak for besvarelsen. Jeg forstår på ministeren – eller det er jo ikke noget, jeg forstår, det ved vi jo – at der i sommeren 2002 blev igangsat en undersøgelse.

Det viser sig så på et senere tidspunkt for ikke så lang tid siden, at ministeren, af de grunde, hun nævner, ikke mente, at de retlige rammer – jeg tror, det var det ord, ministeren brugte – var tilstrækkelige til at kunne holdes inden for det regi, der oprindelig var lagt op til, og derfor besluttede ministeren så at lave en egentlig undersøgelseskommission.

Så er det, jeg godt vil vide: Hvad var det for nogle nye oplysninger, ministeren var kommet i besiddelse af i den mellemliggende periode?

Kl. 15.45

Det, jeg simpelt hen ikke kan forstå, er, hvorfor ministeren ikke øjeblikkelig i sin tid, sommeren 2002, da den oprindelige undersøgelse blev igangsat, sagde: Det her går ikke, vi må have en dommerundersøgelse, vi må have en undersøgelseskommission.

Hvad er årsagen til det? Ministeren må have fået nogle oplysninger i den mellemliggende periode. Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad det er for oplysninger, ministeren har fået.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er jeg meget glad for at få lejlighed til at præcisere. Den undersøgelse, som Statsadvokaten gennemførte i strafferetsplejens former, var at vurdere, om der var begået strafbare forhold af polititjenestemænd i tjeneste.

Nu gør det sig gældende, at i forhold til Københavns Politi har Statsadvokaten for Køben-

havn naturligvis også en almindelig tilsynsbeføjelse og forpligtelse i forhold til behandlingen af straffesager, herunder f.eks. i forhold til spørgsmål vedrørende samarbejdet med Dan Lynges. En sådan almindelig tilsynsbeføjelse har Statsadvokaten ikke i forhold til f.eks. Statsadvokaten for Sjælland, Rigsadvokaten, PET eller Justitsministeriet. Og en undersøgelse, som foretages efter politiklagenævnsordningen, retter sig som nævnt mod polititjenestemænd og omfatter ikke Statsadvokaten, Rigsadvokaten eller Justitsministeriet.

Statsadvokaten for København kunne naturligvis have fået overdraget tilsynskompetence fra f.eks. Rigsadvokaten i forhold til Statsadvokaten for Sjælland og fra Justitsministeriet i forhold til PET og Rigsadvokaten. Men det ville af nogle i sig selv kunne opfattes betænkeligt.

Jeg vil godt sige til hr. Søren Søndergaard, at min første overvejelse, da den her sag begyndte at rulle for alvor i foråret, rent faktisk var, om der var en mulighed for, at man kunne overdrage kompetencen, og man så, om jeg så må sige, lod hele undersøgelsen ligge i udvidet form i det regi, hvor den allerede var startet.

Men – det er også en yderligere uddybning af besvarelsen til hr. Søren Søndergaard – det forhold, at undersøgelsen berører så mange overordnede myndigheder og ledende personer inden for politi- og anklagemyndighed indebærer samtidig, som jeg også tidligere har givet udtryk for, at det også af den grund efter min opfattelse kunne blive vanskeligt i offentligheden at sikre, at der var den nødvendige tillid til resultatet af en undersøgelse, der blev gennemført af Statsadvokaten i den omtalte form.

Med andre ord var der efter pressens forlydender så mange mennesker involveret i den her sag, som i dag sidder på ledende poster, at det ville kunne rejse spørgsmål om inhabilitet eller ikkeinhabilitet. Det fandt jeg simpelt hen ikke tjente sagen og undersøgelsens formål. Bare det, at der kunne blive rejst en kritik, uanset om den var berettiget eller ej, var ikke godt. Jeg har ikke grundlag for eller nye oplysninger, der skulle gøre, at der skulle være grundlag for at have mistillid til nogen.

Men jeg ønskede simpelt hen, at der med hensyn til undersøgelsen simpelt hen skulle være et rent snit, der gjorde, at ingen kunne mistænkes for inhabilitet. Det var den samlede vurdering, der altså gjorde, at jeg fandt det rigtigst, at undersøgelsen blev gennemført i form af en undersøgelseskommission.